

EUHARISTIJA I MLADI

Ante Marinov

Mladima se obraćao i na mlade je računao svatko tko je velike ideje i djela želio ugraditi u život budućih generacija jer se upravo preko mladih nastavlja kontinuitet življenja duhovnih vrednota čovječanstva i ostvaruje smisao njihova trajanja

Normalno je da Crkva od mladih očekuje mnogo, vrlo mnogo, posebno danas kad je suvremeni socijalni život došao u tešku krizu. Razni sociološko-filozofski sistemi pokušavaju problem čovjeka kao osobe riješiti isključivo u okvirima ovozemnih dimenzija. Takav jednostran čovjek ne postoji i u takvoj impostaciji nije moguće riješiti problem čovjeka. Crkva upućuje mlade na Isusa Krista u kojem je najsavršenije ostvarena punina Božje zamisli čovjeka. "I riječ je tijelom postala i nastanila se među nama"–, „Koji radi nas i radi našega spasenja siđe s nebesa". Treba da mladi otkriju vezu između sebe i Krista u njegovoj euharistijskoj zajedničarskoj i sakramentalnoj prisutnosti. Zato želim upozoriti na tri momenta prisutna u mladima, koji ih dovode u neposrednu vezu s euharistijom. To su *psihološki*, *sociološko-eklezijalni* i *religiozno-egzistencijalni*.

1. Psihološki moment i euharistija

Mladi imaju svoje specifične psihološke momente koji ih dovode u neposrednu vezu s euharistijom i predstavljaju uvjete da u svojoj mladenačkoj dobi u euharistiji nađu put i oblik svojega rasta. Promotrimo dva takva momenta. To su: traženje originalnosti i smisao za realno.

Svaka je osoba neponovljiva i svaka ima svoj stav prema životu i u životu. Svaki mladić i djevojka u dubini svojega bića želi organizirati svoj život različito od drugih, pa i od roditelja i obitelji u kojoj živi. Ne mora to značiti ni krajnju individualizaciju kao zatvaranje u sebe. Ne znači to ni odbacivanje svih tradicionalnih vrednota. Razlog je sasvim intiman i pozitivan: potreba afirmacije svojega „ja" i to koliko je god moguće više na originalan način. Krist, koji je postao jednim od nas, „u svemu nama jednak osim u grijehu", poštivao je ovu težnju mladih. To jasno vidimo iz njegova razgovora s bogatim mladićem, u priči o rasipnom sinu i na tolikim drugim mjestima. Kada obećava euharistiju u svojem govoru u Kafarnaumu nakon umnažanja kruha u pustinji, očito računao na ovaj psihološki moment, toliko naglašen kod mladih. „Tko vjeruje u mene, sigurno neće ožednjati. Tko vjeruje u mene, sigurno neće ožednjati... Tko jede moje tijelo i pije moju

krv, ostaje u meni i ja u njemu” (Iv 6,35.56).

Krist nikada ne zapostavlja individualnost. Dapače, zahtijeva osobno opredjeljenje u najbitnijim stvarima kao što je vjerovanje u Kristovo božansko poslanje i odziv njegovu pozivu. Euharistija, koja znači trajnost i posadašnjenje Kristovog spasiteljskog djela i otvorenost ekonomiji spasenja svakom čovjeku, apsolutno odgovara mladenačkoj težnji za sasvim originalnim ostvarivanjem osobnosti.

Drugi psihološki moment koji mlade približava euharistiji jest mladenački smisao za realno.

Pred mladima se, ljudski govoreći, nalazi cijeli život. Oni nisu opterećeni raznim zbivanjima iz prošlosti koja često otežavaju objektivni pristup suvremenim stvarnostima. Mladi prihvaćaju realnost vremena u kojem žive jer je to njihovo vrijeme. Kada je Krist obećavao euharistiju, nije htio naglašavati samo njezin eshatološki smisao. Istina, euharistija je kruh za vječni život, ali i kruh za život svijeta. Dakle i ovog konkretnog svijeta. Posebno je važno to naglasiti kada se euharistija uzima u svoj širini smisla i značenja. Kada Krist naglašava: „Tko se ne odrekne svega što ima i ne slijedi me, ne može biti moj učenik” – ili „Što god ste učinili jednome od mojih najmanjih, meni ste učinili”, onda govori o najkonkretnijoj realnosti u euharistijskom smislu jer svako darivanje sebe drugome u Kristovu duhu ima euharistijsko značenje. Mladi koji su spremni na velikodušno darivanje samih sebe, u smislu euharistije nalaze upravo neograničene mogućnosti osobnog rasta i afirmacije u sebedarju.

2. Sociološko-ekleziološki moment i euharistija

Težnja za originalnošću i autonomijom ne dokida u mladima socijalni karakter čovjeka. On je upravo kod mladih posebno naglašen. To je razlog što mladi osnivaju i prihvaćaju društva i organizacije, jer kad se otvaraju svijetu, osjećaju potrebu blizine i zajedništva.

Svi mladići i djevojke stvaraju sebi životni

ideal koji ih zanosi, pokreće i potiče da ga u neposrednoj budućnosti ostvare. Taj ideal, premda polazi iz dubine duše, utjelovljuje se u jednoj odabranoj povijesnoj osobi ili, što je vrlo čest slučaj, u jednoj osobi iz neposredne blizine, koja, po njihovu mišljenju, utjelovljuje taj ideal i čini ga vidljivim i živim. Događa se zato da mladi, premda žele biti originalni, i autonomni, u stvari oponašaju osobu u kojoj vide utjelovljenje svojega ideala i tako dolaze pod utjecaj sredine u kojoj žive. Krist je u spasiteljskom planu računao na ovu čovjekovu socijalnost pa se poistovjetio sa zajednicom – Crkvom u kojoj i po kojoj ostvaruje djelo spasenja a da ništa ne gubi ni od svoje ljudske ni od svoje božanske naravi. I svaki čovjek koji se ugrađuje u Crkvu ugrađuje se u Isusa Krista – njegovo tijelo. Crkva je zaista Kristovo tijelo po činu sakramentalnog rađanja a ne po nekoj dodatnoj kvaliteti. Jedinstvo između nas i Krista jest konstitutivna stvarnost. Sad možemo produbiti vezu, duboku susljednost koja djeluje u Božjem planu između povijesnog misterija spasenja i euharistije. Odmah se uočava da je upravo Kristovo tijelo u središtu spasenjskog momenta, crkvenog i sakramentalno-euharistijskog. Kršćanska predaja služila se zajedničkim imenom za Crkvu i euharistiju. Kristovo tijelo označava u prvim stoljećima kršćanstva i jednu i drugu stvarnost. Upravo taj oblik euharistijskog zajedništva posebno odgovara mladima jer iz euharistije proizlazi posebno jedinstvo, jedinstvo u mnoštvu na sliku Trojstva. Mladi vrlo brzo danas uviđaju da euharistija ne bi imala smisla kad sama po sebi ne bi bila nalog da prerastem ono što me dijeli od drugih, kad ne bi bila nastojanje da živim na posebno nov način nadilazeći ono što je ukopano s Kristom (sebičnost, podijeljenost, nesposobnost da se oprosti ili voli...). Ne može se „razlikovati” Kristovo tijelo ako se nema iskustva o tijelu koje je Crkva – zajednica onih koji su nekoć bili razdijeljeni. Specifični grijeh protiv euharistije nije bilo koji grijeh, nego posebno grijeh protiv zajedništva. To izlaže sveti Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima kada kori prve kršćane što donesene darove na agape ne dijele među zajednicu, već se pojedinci preždiru i opijaju, dok drugi gladuju i tako postaju krivci Kristova tijela i krvi jer

pristupaju blagovanju toga tijela a da nisu spremni darovati se drugima. Takav grijeh sebičnosti u potpunoj je suprotnosti s osjećajima i težnjama mladih koji traže one vrednote koje moraju ući u tok čovjekova oslobođenja, u tok koji će dostići puninu u savršenom uspostavljanju bratstva. To će biti tek onda kad u zahvatu euharistijskog darivanja Bog bude sve u svima. Tako nam se euharistija pokazuje kao najsavršeniji čin ljubavi, darivanja sebe sve do potpunog žrtvovanja, što ga je Krist ostvario u ljubavi prema Ocu i prema braći pa zato u samoj euharistiji ostvarujemo jedinstvo među sobom i s Ocem.

3. Religiozno—egzistencijalni moment i euharistija

Religioznost je ugrađena u dubinu ljudskog bića kao njegovo konstitutivno svojstvo.

Mladi koji se po svojoj dobi približavaju punini osobnosti približavaju se Bogu i religioznom životu polazeći s objektivnog stanovišta, polazeći od konkretnih osoba koje mogu s određenom sigurnošću vrednovati. Vedro prihvaćaju osobe pored sebe, pa i starije, premda u njima otkrivaju i uočavaju ljudske slabosti. („Oprosti mi, pape!“). Gledaju osobu, a ne slabosti. To veliko otkriće dovodi mlade do uravnoteženog vrednovanja svijeta i do zaključka da na zemlji ne postoji savršeno, apsolutno, neizmjereno. Da bi našli ove horizonte apsolutnoga i neizmjernoga, za čim čovjek neodoljivo teži kao za svojim ciljem i smislom, treba se od stvorenoga uzdići do Stvoritelja. Otkrivanje egzistencijalne ovisnosti o Bogu, jer bez Boga više ne mogu sebe shvatiti, rađa radost susreta, osvjedočenje da Bog uvijek ide nama u susret. Tu je radost sveti Augustin izrazio riječima: „Za sebe si nas stvorio Bože i nemirno je srce naše dok ne otpočine u tebi.“ Sada Bog za mlade postaje sve i oni teže da u Bogu nađu sebe. Od Boga sve očekuju i u Boga sve polažu. Dolaze do svijesti da bez Boga ne mogu ništa. Spoznaja da najdublje mladenačke krize dolaze iz iskustva i da uloženi napori za ovladavanjem nad samim sobom nisu dali željene rezultate, dovodi mlade do pada u pesimizam i potpuno nepovjerenje u sebe i u sve oko sebe. To je

zapravo najkritičniji trenutak svih mladih i sretni su oni koji u svjetlu vjere uprave svoj pogled ka Kristu. Tada Kristove riječi „bez mene ne možete ništa učiniti“ (Iv 15,5) ne ispunjavaju mlade revoltom, nego istinskom radošću, sviješću da život ima smisla i da mogu imati dioništvo u punini Kristova života. „Došao sam da imaju život i da ga u obilju imaju“, kaže Krist. To je za mlade optimalan moment za potpuno svjesno i zrelo uključivanje u euharistijsku stvarnost u smislu sakramentalnog blagovanja i ostvarivanja zajedništva.

Život za kojim mladi teže jest potpun život, život u kojem će naći ispunjenje svojih najdubljih težnji, život kojemu će se moći sasvim predati i koji će moći sasvim posjedovati. Nitko nije ponudio takav život osim Isusa Krista. Evo njegovih riječi: „Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, sigurno neće ogladnjati. Tko vjeruje u me, sigurno neće ožednjati... Ja sam kruh života. Očevi vaši jedoše manu u pustinji i pomriješe. Ovo je onaj kruh što s neba silazi da onaj tko od njega jede ne umre. Ja sam kruh živi koji je sišao s neba. Ako tko jede od ovoga kruha, živjet će zauvijek. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje – za život svijeta... Zaista, zaista, kažem vam, ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi. Tko jede moje tijelo i pije moju krv, ima život vječni. I ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Tijelo je moje pravo jelo i krv je moja pravo piće. Tko jede moje tijelo i pije moju krv, ostaje u meni i ja u njemu. Kao što je mene poslao živi Otac, i kao što ja živim zbog Oca, tako će i onaj koji mene jede živjeti zbog mene. Ovo je kruh koji je sišao s neba. On nije onakav kakav jedoše očevi vaši i pomriješe. Tko jede ovaj kruh, živjet će zauvijek.“ (Iv 6,34-56). Na ove Kristove riječi mnogi su mrmrljali i otišli. Upitao je svoje učenike: „Hoćete li i vi otići?“ Petar je odgovorio: „Gospodine, kome ćemo ići? Ti imaš riječi života vječnoga. I mi smo vjerovali i znamo da si ti Krist, Sin Božji.“

To je ono bitno. Budući da je On Bog, On je naš život, jer što je Bog ako ne život ljudi? Jednakost je bila potpuna: Njegova osoba bila je život. Nije on došao da nam donese život, kao što nam prijatelj donosi kruh. On je Kruh koji je Život. I tako je u noći u kojoj je umro, učinio ono što nitko na smrti nije mogao učiniti.

niti. Drugi ostavljaju svoju imovinu, svoje naslove. Ali On umirući ostavlja svoj život jer kako ljudi mogu živjeti bez Života koji je Bog? Tu se sam Bog Isus Krist stavio u najegzistencijalniji odnos s nama ljudima. To je ono što mladima jamči sigurnost. Euharistija nije dakle samo uspomena, nije samo nada. To je naš Život. To je naša vjernička stvarnost. To je Bog među nama, Bog s nama, Bog za nas i Bog u nama.

Zaključak

Završavajući ovaj kratki prilog zahvaljujem Bogu što mi je dao da sam dvadeset šest

godina svećeničkog života mogao iz najneposrednije blizine doživljavati radost susreta mladih s Kristom. Bio sam svjedok njihove sreće i poleta koji ih je oduševljavao za najveće žrtve i samoprijegor. Promatrao sam rast mladih u snazi euharistije do prave zrelosti svetaca. Htio sam u ovom prilogu iznijeti upravo prirodenu sposobnost mladih da euharistiju osjete i prihvate. Svjestan sam da čudesno djelovanje milosti u mladenačkim dušama nadilazi čovjeka pa nadilazi i ljudske sposobnosti da se opiše taj čudesni proces božanskog života jer se život ne da opisati. On se može samo živjeti. Zato nam se Bog i predao kao život da bismo svi živjeli od njegove punine.